Înmormântare

de Dorin Mureşan

Când intră în curtea largă, un câine negru şi lăţos i se izbi de picioare. Se trase înapoi cu mâna aşezată pe piept, în dreptul inimii. Silueta neagră se îndepărtă arcuit, pierind după colţul de gard din dreptul crucifixului. Nu gândi nimic. Doar imaginea animalului îi ofili pentru o secundă fruntea. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte. În dreapta sa erau aşezate câteva mese acoperite cu feţe albe, orbitoare. Învârtindu-se bezmetic în jurul lor, trei femei grase şi bătrâne roboteau cu murmure şoptite, zdrăngănind în mâini buchete sclipitoare de tacâmuri. Erau îmbrăcate corect, cu şorţuri curate, cu capetele înfofolite în năframe de culoare închisă. Dincolo, pe partea stângă, în jurul unei mese rotunde, câţiva tineri fumau îngropaţi în tăcere. Aveau în faţă câte un păhărel de rachiu tulbure, vechi, de culoarea lunii. Se îndreptă către aceştia.

-Bună ziua.

Salutul său răsună grotesc în tăcerea profundă a grupului. Nu-i răspunse nimeni. Îi privi lung, pe fiecare în parte. Primul care îi atrase atenţia purta o coamă roşiatică pe cap, părând de la distanţă o persoană docilă. Privea încruntat undeva înainte cu ochii azurii încărcaţi de naivitate. Lângă el şedea un tip brunet, cu pielea închisă, cu început de barbă. Era muncit de gânduri. Nu-i vedea privirea fiindcă era întors cu spatele. Ceilalţi doi aveau o fizionomie egală... găsea că fiecare linie

pictată pe faţa unuia se potrivea perfect cu cea săpată pe faţa celuilalt. Erau probabil fraţi. Asemănarea nu era totuşi evidentă. I se păreau cunoscuţi însă nu putea spune de unde. Cel mai tânăr nu avea păr pe cap iar în urechea stângă purta un cercel de aur în formă de cruce. Faţa celuilalt oglindea severitatea lucidităţii, a cunoaşterii unor lucruri ascunse celor din jur. Dealtfel era singurul care îl privea, deşi nu făcuse nici un gest care să dea seama de existenţa lui. Zâmbi deci către el încercând să-i atingă linia atenţiei. Dar privirea acestuia rămânea încremenită, ţintind un punct neştiut din spate. Privi şi el înapoi, curios să afle ce anume se ascundea acolo. Nu zări decât făpturile bătrâne trebăluind în continuare în jurul meselor, în ritmul aceluiaşi murmur habotnic. Când se întoarse tânărul ducea păhărelul la gură. Grimasă, tulburat de gustul aspru al băuturii, apoi se lăsă pradă unei meditaţii în care gândurile clăbuceau în neştire. Probabil că era o confuzie. De ce să nu-l fi zărit nimeni până acum? Se retrase cu un colţ al buzelor aplecat pe-o parte. Fie! Poate că sunt beţi. Atunci văzu casa scundă, cu uşa de lemn întredeschisă. Câteva glasuri ieşiră violent, îngropându-l în spuma neliniştii. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte. În prima încăpere nu găsi pe nimeni. Văzu doar un scaun pe care stătea o oală imensă plină cu prăjituri uscate. Se apropie şi luă una. O gustă. Într-adevăr era uscată. Pe unul din pereţi anina un tablou macabru ce reprezenta moarte. Era acolo o groapă adâncă din care un schelet voia să scape. Şi nu putea. Îi simţea efortul prelungit în acea sfâşietoare nevoie de libertate. Trăia fiecare gest al oaselor chinuite, ghearele de lemn înfipte crispat în pământul tare, coşul trupului alungit în sforţarea de a se întinde pe lungimea celor doi metri de adâncitură, craniul abrutizat de crăpăturile cavernoase prin care se întrezărea un ghem flasc de culoare maronie... trăia încleştarea acelei fiinţe avide de viaţă. În clipa în care din cealaltă încăpere ieşi un bărbat în vârstă, el stătea în poziţia pe care o avea scheletul. Se îmbătase cu fixitatea acelei tragedii a neputinţei. Reveni însă imediat la poziţia normală.

-Bună ziua.

Bărbatul trecu pe lângă el, cu faţa în pământ, cu o ţigară aprinsă între buzele coapte. Avea părul alb, iar obrajii îi erau neraşi de ceva vreme. Nu reuşi să-i vadă ochii, însă sesiză roşeaţa accentuată din jurul lor. Poate că a avut o noapte chinuită!? Din încăperea din care ieşise, câteva glasuri ropotiră din nou, izbindu-i urechile. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte.

Încăperea nu era luminată, iar geamurile fuseseră acoperite cu o pătură veche prin crăpăturile căreia putea să vadă ce e în spatele casei. Ghici pe patul din fund două siluete feminine. Nu li se vedea faţa, însă vocile le erau tremurate.

-O Doamne, cum de-a fost posibil?! Din pricina unui joc să-mi moară băiatul.

-Lasă, lasă, nu mai plânge. Dă-i pace că aşa i-a fost scris. Nu-l mai chema înapoi că nu vine.

-Ce-o să mă fac fără el... ce?!

Nu înţelese nimic. Ce anume voia să spună femeia aceea? Care fiu? Dădu din umeri impasibil şi se întoarse. Văzu atunci soba încinsă şi sita de deasupra pe care stăteau îngrămădite cârduri de seminţe de bostan. Luă unul şi îl sparse între dinţi. Miezul avea gust bun, dulceag. Zvârli coaja umectată pe muşamaua întinsă pe jos. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte.

În curte lucrurile nu se schimbaseră. Doar că printre tinerii din jurul mesei rotunde îl zări acum şi pe bărbatul de adineauri, ducând un păhărel la gură. Mâna îi tremura vertiginos. Reuşi totuşi să păstreze păhărelul plin şi îl goli pe nerăsuflate. Probabil că îi fusese sete. Văzu atunci o altă casă, una de câteva ori mai mare decât cea din care tocmai ieşise. Era o construcţie solidă, cu fundaţie groasă, cu geamuri mari, pătrate, cu acoperiş din solzi de tablă. Uşa la care duceau scările abrupte era însă închisă. Renunţă la gândul de a intra şi o luă la stânga. Găsi după colţ o fântână. Se apropie de gura ei şi, aplecându-se peste parapetul rotund din piatră, încercă să distingă ceva în oglinda apei. Nu văzu nimic. În

valurile mici, imaginile se spărgeau diluvios, cu sclipiri repezi de lumină. Îşi ridică privirea şi văzu la dreapta o portiţă din scânduri putrede. În spatele ei, pe o întinderea destul de mare, o imagine compactă de un colorit extrem de divers îi magnetiză câteva clipe vederea. Simţi aroma brutală a florilor inundându-i plămânii. Deschise portiţa şi coborâ cele câteva trepte care dădeau în grădină. Nu ajunse însă până la straturi. În stânga, lipite de peretele casuţei, găsi câteva tufe încărcate cu afine. Îşi trecu palma cu degetele răsfirate în formă de greblă peste una din crengi, şi duse pumnul negru la gură. Aveau un gust dulce şi sec. Scuipă sâmburii la picioare. Unul i se blocase în spaţiul larg dintre două măsele. Încercă să-l scoată cu limba. Efortul însă fu zadarnic. Renunţă. Urcă scările şi intră din nou în curte. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte.

-Bună ziua.

Salutul său nu avu nici de data asta adresă. În jurul măsuţei rotunde, grupul era îngropat în aceeaşi tăcere siderală. Bărbatul lipsea. Îşi plimbă fără succes privirea prin curte. Vru să ceară detalii unuia dintre tinerii aceia, dar se împletici în nesiguranţă. Atunci văzu că uşa casei mari era larg deschisă. Porni într-acolo şi urcă treptele abrupte. În hol, pe o bancă de lemn, găsi o felie de pâine prăjită. Mirosea puternic a usturoi. O prinse între degete şi o duse la gură. Muşcă din ea, salivând abundent. Era într-adevăr gustoasă. Mestecă lung, desfătându-se cu gustul rupestru al mujdeiului. Coaja dură eliberă încleştarea celor două măsele. Scuipă sâmburele de afină pe jos. În sfârşit! Puse la loc ce mai rămăsese din bucata de pâine. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte.

O rază de lumină frântă dezvăluia interiorul sărac al camerei. Zări două femei îmbrăcate de sus până jos în negru. Stăteau în picioare, cu ochii fierţi, cu mâinile tremurânde învelite în batiste albastre. În mijlocul camerei trona o masă pe care era aşezat un coşciug din lemn de stejar. Lângă masă, bărbatul cu care se întâlnise în căsuţă privea figura de ceară a cadavrului. Păşi înainte şi privi

mortul acoperit până în dreptul bărbiei cu o perdea albă, transparentă. Era un băiat de vreo doisprezece ani. Nu ştia cine e. Părea că îl mai văzuse undeva. Dar unde? Se întoarse. Zări pe scaunul de lângă uşă un colac cu coajă aurie. Se apropie şi rupse o bucată lunguiaţă pe care o duse la gură. Mestecă în aşteptare. Gustul însă nu apărea. Scuipă scârbit mototolul de pâine pe covor. Ce plăcere mai e şi asta, să mănânci ceva fără gust? Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte.

Nu ieşi în curte. Găsi pe partea stângă o altă uşă pe care o deschise. În încăpere nu era nimeni. Intră timid, forţându-se să nu-şi audă paşii. Când ajunse în centrul camerei, văzu încă o uşă, de data asta pe partea dreaptă. Era deschisă. Reuşi să distingă dincolo, îmbrăcată în umbre, silueta unui bătrân întins pe un pat de nuiele. Avea o figură albă, lovită parcă de gânduri sinistre. Se trase îndărăt. Nu voia să deranjeze. Ieşi din nou în curte. Era prea obişnuit cu imaginea aceea ca s-o mai suporte. Se apropie de masa tinerilor şi îi privi din nou pe fiecare în parte. Nu se schimbaseră. Erau aceiaşi.

-Bună ziua.

Dar salutul său răsună sec.

Se întoarse şi privi mesele albe. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte. Se aşeză la una din ele şi aşteptă. Trecură câteva ore. Nu le număra căci nu avea răbdarea să o facă. Apoi dintr-o dată o femeie se apropie de el şi îi aşeză în faţă o farfurie plină cu supă verde, fierbinte. Îi mulţumi cu un zâmbet şi gustă din ea cu lingura de alături. Era bună. Când sfârşi, aceeaşi femeie îi aşeză înainte o altă farfurie. Erau acolo câţiva cârnaţi prăjiţi şi o grămadă mică de muştar. Îi înghiţi şi pe aceştia pe nerăsuflate. Când sclipiciul goliciunii îi invadă ochii, se ridică greoi. Privi în jur. Curtea era plină până la refuz. Doar în spaţiul dintre mese puteai sufla cu uşurinţă. Văzu atunci pe tânărul acela care îl privise

fără să-l vadă, venind încet către el. Când ajunse la o distanţă de vreo doi paşi, se opri şi îl întrebă cu o voce răguşită, umedă:

-Nu rămâneţi la înmormântare?

-Nu... trebuie să plec.

Ieşi optimist din curte. Câinele lăţos trecu în fugă pe lângă el şi pieri în pădurea deasă de picioare. Căută atent urmele invizibile pe care le lăsase. Îşi şterse faţa transpirată cu una dintre mâneci şi porni înainte.

text de Dorin Mureşan

respiro©2000-2002 All rights reserved.